

Přesně ve čtyři se z té malé tiskárny vynořují pobledlí mužové, na chvíli podobní duchům, a mhouří oči, dokud světlo venku nepřemůže sílu stálého osvětlení uvnitř, které na nich ulpívá. V zimě je Sosnová ulice touhle dobou už potemnělá, šero se na stojaté město Brewer snáší z kopců, které se nad ním tyčí, velmi brzy. Ale teď v létě žulové obrubníky, posázené třpytivými hvězdičkami slídy, jako by choulivě ucukávaly před mrazivou explozí jasu, který do nich pere, a podobně na něj reagují i řadové domky, rozlišené pouze různě ošuntělým dřevěným obložením zdí a přívětivými krytými vstupními schodišťátky se složitě zkroucenými konzolami, stejně jako šedivé přepravky od mléčných lahví a sazemi zčernalé jinany a rozpálené zaparkované vozy. Město se v poslední době pokouší oživit svůj zmirající střed a nedávno dalo strhnout celé bloky domů, aby vytvořilo prostor pro parkoviště, takže kdysi přeplněné ulice zavaluje pustá otevřenost, zaplevelená a zaneřáděná, z níž vystupují fasády kostelů, které předtím nikdy nebylo možné spatřit z většího odstupu, a jež nabízí zcela nové pohledy na zadní vchody a spojovací uličky a zároveň ještě znatelně posiluje krutý příval světla. Obloha je zcela bezmračná, ale přesto bezbarvá, a leží nad městem jako vybělená deka, přesně tak, jak ji tahle pensylvánská léta dokážou rozprostřít k jedinému účelu – aby donutila veškerou zeleň poslušně růst. Lidé se ani neopálí – souvislá vrstva potu jim dovolí pouze zežloutnout.

Mezi zaměstnanci, které tiskárna právě uvolňuje z práce, jsou také Earl Angstrom a jeho syn Harry. Otce, hubeného muže, na němž už nezůstalo nic přebytečného a jehož tvář, vymytá do prázdna životními strastmi, je nad vystupujícími špatnými falešnými zuby značně propadlá, čeká už brzy důchod. Syn je o hodný kus větší a tučnější, a přestože je takříkajíc v nejlepších letech, vypadá poněkud změkčile, pobledle a nakysle. Malý nos a krátký horní ret, znaky kdysi plně odpovídající jeho přezdívkce Králík, teď spolu s vystouplým břichem a opatrnickým nahrbením, které v něm vypěstovalo deset let práce u linotypu, přispívají k tomu, že působí až anonymně nevýrazným dojmem člověka nepříliš energického. Ačkoli je díky své výšce a objemnosti a zbytkům ostražitosti, projevující se v těkavých pohybech jeho hlavy, na ulici nepřehlédnutelný, uplynuly už roky od chvíle, kdy za svůj mrštný pohyb na basketbalovém hřišti získal přezdívkku Králík. »Zajdem na jedno?« zeptá se ho otec. Na rohu, kde se jejich ulice potkává s Weiserovou, je zastávka autobusu a bar jménem Phoenix, do nějž láká návštěvníky neonový obrys nahé dívčiny v kovbojských botách; zšeřelé stěny uvnitř jsou pomalované stylizovanými kaktusy. Autobusy, které je odtud vozí domů, jezdí opačným směrem - otec nasedá na číslo 16A, které objíždí kopec a končí v předměstí Mount Judge, kde on celý život bydlí, a Harry nastupuje do dvanáctky, směřující na druhou stranu do Penn Villas, nového sídliště v západní části města, s domky rančového typu se čtvrtakovými trávníky, pro které buldozery vymezily prostor na počátku výstavby; mladé javory jsou tam k zemi upoutány drátěnými úchyty, jako by se někdo bál, že jinak by mohly ulétnout. Králík s Janice a Nelsonem tu bydlí už tři roky. Jeho otec se dosud nedokázal smířit s tím, že se mu syn odstěhoval z Mount Judge, a tak spolu většinou po práci zajdou na skleničku, aby každodennímu rozchodu otupili hrany. Deset let práce ve stejném podniku v nich zrodilo láskyplný vztah, který by je byl jistě spojoval už za Harryho dětství, kdyby do něj rušivě nezasahovala matka.

»Mně jedno pivko. Schlitz, prosím,« řekne Earl barmanovi.

»Já si dám daiquiri,« objednává Harry. Klimatizace tu běží na plné obrátky, a tak si sroluje a zapne vyhrnuté rukávy košile, aby potlačil chlad. Do práce vždycky chodí v bílé košili a pak ji obléká znovu, aby zapomněl na tiskařskou čern. Rituálně se zeptá otce, jak se daří matce.

Avšak ten mu tentokrát odepře rituální odpověď. Obvykle řekne: »Mohlo by to bejt horší.« Dnes se k synovi u pultu spiklenecky nakloní a zamumlá: »Nic moc, Harry. Mohlo by to bejt lepší.«

Matku už řadu let trápí Parkinsonova nemoc. Harry se snaží potlačit v představách obraz stavu, do kterého ji choroba přivedla, nevidět v duchu neovladatelný třas jejích kloubnatých rukou, nejistou šouravou chůzi, oči, které se na něj upírají v prázdném úžasu, ačkoli doktor tvrdí, že matka to má v hlavě naprosto v pořádku, pootevřená bloudivá ústa, která se zapomínají zavřít, dokud jim to unikající slina nepřipomene. »Myslíš v noci?« Ta otázka nabízí možnost schovat její problém do tmy. Ale otec znovu Králíkovi nedovolí

z nepříjemného tématu uniknout. »To ani ne – v noci je to teď spíš lepší. Předepsali jí nějaký nový pilulky a ona říká, že teď spí mnohem líp. Ale v hlavě se jí to nějak motá.« »Jak motá, tati?« »My o tom nemluvíme, Harry. To ona nemá v povaze, o takovejch věcech jsme se spolu nikdy nebavili. Určitý záležitosti jsme s matkou radši neventilovali, byli jsme tak vychovaní. Možná to byla chyba, co já vím. Ale ty ženský s tím nedaj pokoj a nasadily jí brouka do hlavy.«

»Který ženský?« Harry vydechne do pěny ve svém daiquiri a v duchu si říká: S ním to jde taky z kopce. S oběma to jde z kopce. Občas melou nesmysly. Jak se otec k němu naklání stále blíž, aby mu to všechno vysvětlil, stává se z něj jeden z těch stovek vychrtlých ukňouraných starých strejců, co ve městě nebo v jeho okolí sáli šedesát let obživu z jeho cihlových prsů a spolu s nimi vyschli.

»Ale přece ty báby, který za ní pořád lezou, teď když tráví půl dne v posteli. Mamie Kellogová, například. Nebo Julia Arndtová. Já tě s tím strašně nerad otravuju, Harry, ale ona o tom pořád mele, a když Mim teď žije až někde na západním pobřeží, jseš ty jedinej, kdo mi může pomoct a udělat mi v tom jasno. Moc mě to mrzí, ale ona je z toho tak vedle, že chce dokonce volat Janice.« »Janice! Proč by chtěla mluvit s Janice?« »No...« Otec si lokne piva. Kostnatým hřbetem ruky, s prsty napůl přivřenými po způsobu starců, si otře zvlhlý horní ret. Ústa se mu zkroutí do grimasy, která poodhalí chabě usazený chrup, a konečně s tím jde ven. »Ty řeči se přece týkaj Janice.« »Mý Janice?« »Prosím tě, Harry - nerozčiluj se. Nezlob se na posla špatnejch zpráv. Snažím se ti říct, o čem mluvěj, ne čemu věřím já.«

»Mě jenom překvapuje, že je vůbec o čem mluvit. Já ji teď už skoro nevidím, většinu času tráví v podniku starýho Springera.«

»No právě. Možná děláš chybu, Harry. Jseš si tou svou Janice moc jistej. Po tom, co jste... si prožili.« Když on od ní odešel. A umřelo jim dítě. A ona ho pak přijala zpátky. »Před těmi deseti lety,« dodal otec zbytečně. V tom studeném baru s kaktusy v umělohmotných kořenáčích na poličkách pod zrcadly a vytrvale se otáčející pestrobarevnou reklamou na pivo Schlitz se s Harrym taky začíná točit svět. Chlad v jeho nitru dychtivě narůstá a pod manžetami košile mu svírá zápěstí. Ještě vlastně nic neví, ale jeho dosavadní zvětralý poklid můžou otcovy informace tvrdě nahlodat.

»Harry, mě život naučil, že lidská zloba bejvá silnější než lidská ohleduplnost. A ta chudinka se proti ní už nedokáže bránit. Před nějakějma deseti rokama, to by je hnala. Usadila by je natotata. Přišly za ní s tím, že prej ti Janice zahejbá. S jedním konkrétním chlapem, Harry. Ne že by jen tak s mužskejma flirtovala.«

Ten chlad postupuje po Králíkových pažích nahoru k ramenům a odtud pletivem žil až někam do žaludku. »A řekly, kdo by to měl bejt?«

»Pokud vím, tak ne, Harry. Jak by taky mohly, když nejspíš žádněj takovej chlap vůbec neexistuje?«

»No – když už je něco takovýho napadlo, tak klidně mohly přijít i s nějakým jménem.«

V baru běží televize, se staženým zvukem. Toho dne už v ní podvacáté startuje raketa – odpočet čísel znázorňujících desetiny vteřin běží rychleji, než oko stačí sledovat, až dospěje k nule, a pak se to pod vysokým kotlem začne bíle vařit, mohutný válec nad ním začne stoupat, pomalu, jako by se měl v příštím okamžiku skácet, ale pak se začne stále rychleji zmenšovat, až se z něj stane mizející f líček, třepotavá hvězdička. Muži opření v šeru o bar se mezi sebou polohlasně baví. Raketa je neodnesla, zůstali tady. Přitlumeným hlasem položí otec Harrymu zvědavou otázku: »Nezdá se ti poslední dobou nějaká jiná, Harry? Rozuměj – já vím, že to jsou s největší pravděpodobností jenom samý zasraný babský kecy, ale přesto – nebylo ti na ní teď v poslední době něco nápadnýho?«